

FRIEDL

Drup ... drup ... drup ... een tinnen schaal die op een wankelende tafel staat, vangt de druppels op. In het midden van de donkere, kille ruimte staat niet alleen de tafel, maar ook vier houten stoelen. Langs de muur staat een kast waarvan de deurtjes uit de scharnieren hangen. Helemaal in de hoek staat een metalen bed. Wat ooit een uitnodigend bed was, wordt nu bedekt door een oude matras en een versleten deken.

‘Vuur, vuur,’ fluistert Friedl, die op de plankenvloer zo dicht mogelijk bij het haardvuur zit.

Plots knettert het hout en niet lang daarna likken de vlammen de houtblokken. Even moet ze glimlachen, maar al snel beseft ze dat ze net door dit trucje in deze erbarmelijke situatie terecht kwam.

Hoe het plots kon gebeuren, weet ze zelf niet goed. Ze weet enkel nog dat ze zo kwaad was op die pestkop dat ze wenste dat Olivia's haar in brand vloog. Voor Friedl beseftte wat ze had gedacht, begon Olivia te gillen omdat haar haar écht in brand stond! Al snel stond de eetzaal in rep en roer. Olivia werd plots het slachtoffer. Iedereen, ook diegenen die haar niet konden uitstaan, wilden haar helpen.

Friedl stond er verbaasd op te kijken. Eerst niet goed wetende wat er was gebeurd, daarna met enige trots. Dit euforisch gevoel verdween al snel toen iemand opmerkte

hoe vrolijk Friedl erbij stond. Ze werd onmiddellijk als schuldige aangewezen. Het was dan ook onvermijdelijk dat ze op gesprek moest bij de directrice.

Mama werd er ook bijgeroepen en Friedl kreeg een onmiddellijke schorsing van minstens een week. Friedl had een serieuze uitbrander van mama verwacht, maar die bleef uit. Integendeel, de rit in de auto verliep muistil. Haar mama zei geen woord, ook niet toen Friedl vroeg waar ze naartoe reden. Mama zweeg, ze keek Friedl kort aan. Friedl was geschokt door de angst die ze in haar ogen zag. De rit duurde meer dan twee uur.

Aangekomen bij de afgelegen, vervallen chalet moest Friedl uitstappen. Ze kreeg een picknick mee en haar mama zei dat ze hier moest blijven. Zo snel ze kon, reed mama weg.

En nu zit Friedl hier alleen, in deze kille hut.

‘Wat moet ik nu doen?’

Ze voelt zich verloren en in de steek gelaten.

‘Waar ben ik terechtgekomen? Hopelijk is mama vlug terug. Alhoewel, komt ze wel terug? Ze kon daarnet niet snel genoeg weg zijn, alsof ze van iets vreselijks wegluchtte.’

De ene vraag na de andere flitst door Friedls hoofd. Ze is nu echt bang. Het wordt stilaan donker buiten en allerlei vreemde geluiden dringen tot haar door.

‘Mama, kom terug,’ snikt ze. ‘Ik weet echt niet wat er gebeurde. Ik doe dit nooit meer!’ Friedl huilt zachtjes, ze houdt zich zo stil mogelijk.

‘Rustig nou maar’ antwoordt een warme stem. ‘Alles komt goed.’

Friedl schrikt op: ‘Wie is daar? Blijf uit mijn buurt! Mijn mama komt zo terug!’

‘Niet bang zijn, ik ben het, je oma.’

‘Daaa...aaa...tt kan niet!’ stottert Friedl angstig. ‘Mijn oma is al lang dood, nog voor ik geboren was.’

‘Dat vertelde je mama, maar dat klopt niet. Je mama wilde gewoon niets meer met ons te maken hebben, tot nu.’

‘Wat bedoel je? Waarom niet? Wat is er dan ineens veranderd?’

Friedl vergeet haar angsten en is nu héél nieuwsgierig.

‘Niet zo snel. Ik ben onderweg naar jou en dan hebben we alle tijd om elkaar beter te leren kennen!’

‘Onderweg?’ vraagt Friedl verbaasd, maar ook met een gevoel van onbehagen. ‘Sta jij hier niet ergens in een donkere hoek van deze maffe plaats? Waar ben je nu?’

‘Ik ben nog enkele kilometers verwijderd van de hut, maar ik ben er snel, geen paniek.’

Friedls mond valt open van verbazing. ‘Hhh...oe...ku...nnnnn we da...aaaa...nn met elkaar pra...ten???’

Opnieuw wordt ze door angst overspoeld. Ze begrijpt er niets van.

‘Dat is onze gave,’ reageert oma. ‘Je wordt niet alleen een jong meisje, maar ook een heks. Geen paniek, ik ben nu snel bij jou.’

‘Heks?!’ roept Friedl verstomd uit, maar geen reactie.

‘Oma ...?’

Het blijft ijsig stil. De enige geluiden die ze nog hoort, zijn die van de nachtdieren die in het bos nu echt tot leven komen.

‘Wat gebeurt er toch?’

Het is nu pikdonker, enkel het licht van het brandend haardvuur zorgt voor enige verlichting. Alhoewel, dit zorgt voor vreemde schaduwen waar Friedl niet vrolijk van wordt. Ze kijkt nogmaals op haar smartwatch. Precies drie minuten en zeventien, achttien, negentien, ... seconden later. De tijd kruipt traag voorbij.

‘Wat eenzaamheid en enge ruimtes allemaal kunnen veroorzaken. Met mijn dode oma, die ik gewoonweg nooit heb gekend, een babbeltje slaan. Omdat ik een trucje ken om het haardvuur zomaar te doen branden, mezelf wijsmaken dat ik een heks ben. Waar ben ik toch mee bezig?’

Opnieuw begint Friedl zachtjes te huilen.

BAAM! De deur vliegt open.

‘Waar is die lieve kleindochter van mij?’

Friedl schrikt zich een ongeluk.

Oma knipt met haar vingers. FLOEP!

De hut schittert in een bad van licht. Alles lijkt plots minder eng. Het is nog steeds een vuile troep, maar dan minder beangstigend.

Friedl staat snel op en droogt haar tranen.

‘Hoeeee doeeee jee daaaa...tt?’ stamelt ze.

‘Begroet jij zo je oma? Kom hier, dat ik je eerst in mijn armen sluit! We hebben nog alle tijd om al je vragen te beantwoorden.’

Nu pas kijkt Friedl voor het eerst naar de vrouw die beweert haar oma te zijn. Ze ziet een grote, slanke dame van rond de vijftig met lange zwarte haren, net zoals zij. Met een warme glimlach en helderblauwe ogen, net zoals haar.

‘Komt er nog wat van? Ik blijf hier niet eeuwig staan!’ lacht oma vrolijk.

Nu pas ziet Friedl hoe ze ook met haar armen openstaat, klaar om iemand te knuffelen. Een beetje onhandig geeft ze de vrouw een knuffel.

‘Hmmm... Net de kilte van je mama. Daar werken we wel aan.’ Oma kijkt nu ook de kamer rond. ‘Echt gezellig ziet deze opleidingshut er niet uit, daar moeten we snel iets aan doen!’

‘Opleidingshut? Wat bedoe...?’

Voor Friedl haar vraag kan stellen, reageert oma. ‘Tsst!! Eerst de belangrijke zaken. Stop de verwaarlozing, slutt med omsorgssvikten.’

ZWIEP ZWAP ZWOEP!

Friedl gelooft haar ogen niet. Na het uitspreken van die vreemde woorden verschijnt er een soort wervelwind en verandert de vuile hut in een warme, gezellige ruimte! Alles ziet er nieuw en heel netjes uit, alsof ze op een andere plaats zijn.

‘Wa... wat wa...waaaasss dat?’ stamelt Friedl.

Oma doet alsof er niets speciaals is gebeurd en wijst naar de picknick.

‘Ah, dat ziet er uitnodigend uit. Van al dat werken heb ik honger gekregen! Kom, zet die mand op tafel en laten we tijdens het eten echt kennis maken met elkaar.’

Aarzelend doet Friedl wat oma haar vraagt en neemt plaats aan tafel.

‘Goed, Friedl, vertel nu eens exact wat er deze ochtend op school gebeurde, vergeet vooral de details niet,’ zegt oma streng.

Friedl doet haar best om zo gedetailleerd mogelijk haar verhaal te doen.

Als ze klaar is, vraagt oma: ‘Toen je haar haren in brand stak, welke spreuk gebruikte je en waar heb je die geleerd?’

‘Spreuk? Ik heb helemaal niets gezegd, laat staan een spreuk! Het gebeurde gewoon.’ zegt ze verbaasd.

‘Dat kan niet! Wees nu gewoon eerlijk, denk goed na, wat heb je net voor het gebeurde gezegd?’

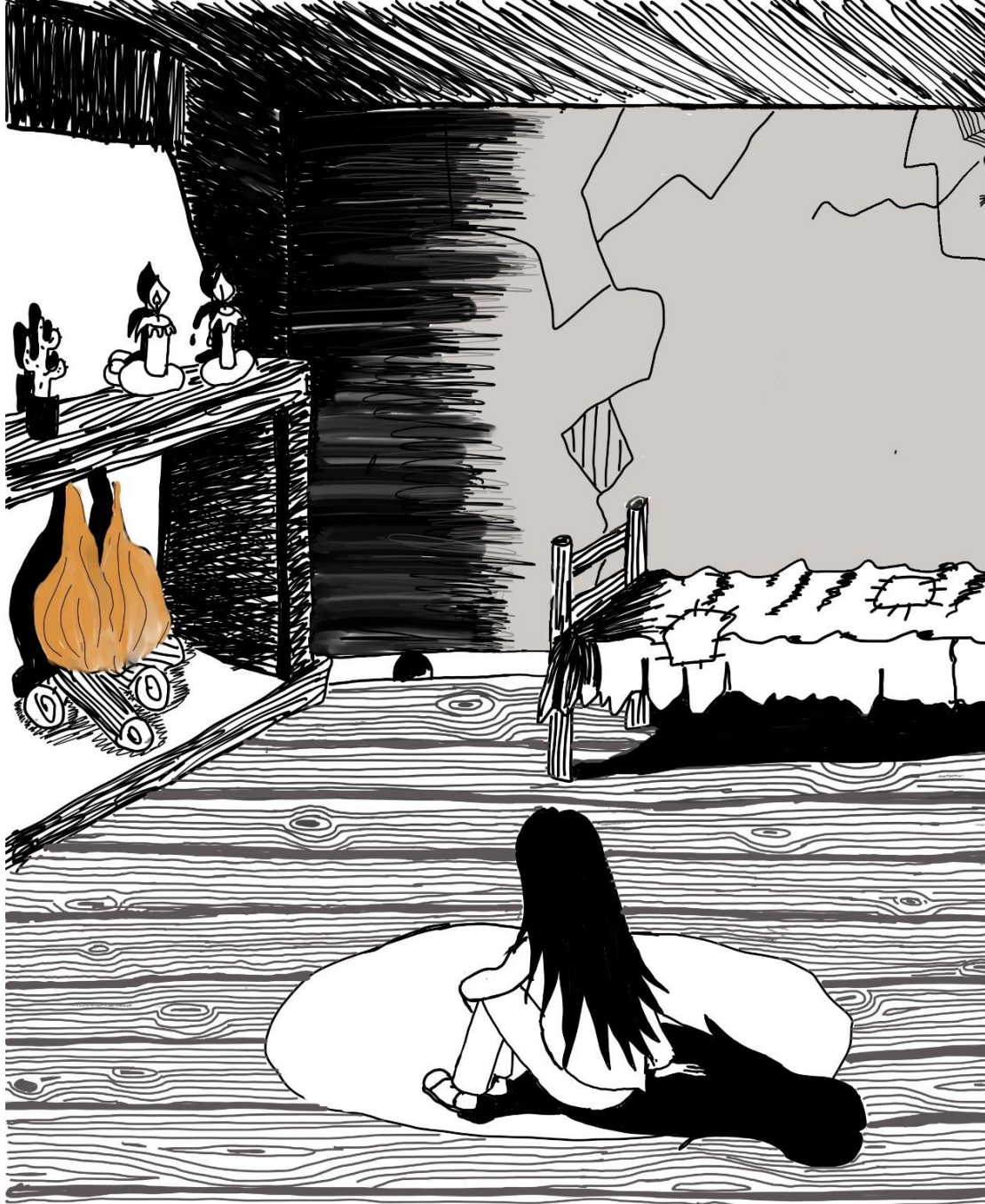
Nu raakt Friedl geïrriteerd en zegt boos: ‘Ik ben eerlijk! Ik was boos en het gebeurde gewoon!’

Alle kaarsen die in de kamer staan, beginnen spontaan te branden en ook het vuur van de open haard laait hoog op. Zowel oma als Friedl schrikken.

‘Dus toch ...’ mompelt oma eerder tegen zichzelf dan dat ze echt tegen Friedl praat. ‘Rustig Friedl, je hoeft je niet kwaad te maken. Ik geloof je.’

‘Waaa...tt gebeurt er toch? Sorry oma, ik, ik, ik ...’ Friedl valt al snikkend in de armen van haar oma.

‘Rustig maar kleine meid, ik zal je helpen. Je mama heeft er goed aan gedaan om mij erbij te halen. Of je dit wilt of niet, je bezit enorme krachten die nu tot uiting komen. Ik zal je leren hoe je die moet gebruiken. Laat je emoties maar los, huilen kan deugd doen.’

*Nu zit Friedl hier alleen, in deze kille hut. 'Wat moet ik nu doen?'
Ze voelt zich verloren en in de steek gelaten.*₈

